

Forfatter: Sigurðsson, Þorsteinn

Titel: BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Sigurðsson, Þorsteinn (1729-09-21)

Citation: Sigurðsson, Þorsteinn: "BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Sigurðsson, Þorsteinn (1729-09-21)", i *Arne Magnussons private brevveksling*, Gyldendalske Boghandel Nordisk, s. 467. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991699-000-shoot-L0019916990000557.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussons private brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

SYSSELMAND ÞORSTEINN SIGURÐSSON TIL [ARNE MAGNUSSON]. Wydewöllum ytri þann 21. sept. 1729.

Efter orig. i Islands landsbibliotek (JSig. 98, fol.) Hertil A. M.s påtegning »Med Reydarfiardar skipe«. Takker for modtaget brev og håber, at disse linjer s. 468 må træffe A. M. »heilan med giede og luckusaml. velfarnan«, men beklager Københavns sørgelige ildebrand. I bygden har været landfarsot, hvoraf brevskriverens søster Margrjet på Þvottá er død. En drabssag: Eitt olucku maal fiell hier til i vor i midparte syslunnar; eirn madur skar annann á hals i uthaga, þó skamt fra bæium, og það fyrer utan nockra sök, en grun höfdu menn á því, að sa, sem þetta illvyrke giorde, mundi hafa haft þanka til að fa þeirrar stúlku, sem sá daude hafde sier trúlofad. Var fyrst ætlan manna, að sá daude mundi hafa sialfur giört sier skada med einum litlum sialfskeidings hnife, sem þar fanst hia honum daudum, enn fyrer grun manna og nockur lykynde vard vegande skömmu sydar uppvys, medkende verked og dæmdur fyrst i hierade fra lifenu og sydann á Alþinge, hvar af honum var fyrst hoggven höndenn lifande og sydan höfuded. I syslet er almindelig fattigdom på grund af kreaturdød i fjor af græsmangel. Brev-kopier, fremtidsplaner for sønnen Jon: Um þær copiur, sem min herra mælest til að fá af gömlum brefum i Niardvyk og a Eidum, skal eg giarnann giöra það eg kann, sem meir en skyldugt er, og er eg buenn að skrifa Sra. Gysla á Desiarmyre til að fá Niardvykur brefenn til láns og senda mier þaug í haust med mönnum, sem koma hingad i dalenn med landskulld sina, en ut að Eidum hefe eg i raade að ryda til að fa faug(!), sem þar kunna að vera, og skal eg so að aare, liene Gud líf og heilsu, senda copiurnar. Jon sonur minn hefur næstliden tvö aar vered i Skaalhollte, var nu i í vor skrifadur fra skoolanum, er nu heima, enn til vonar er, að hann verde á Þvotta i vetur, hann er nu 19 vetra. Nokkrer seigia, að hann mune fá lyst til med tímanum að skoda bækur, enn er í öðru framkvæmdar og fyrer-tökulitell, samt er mier i hug komed að lofa honum að sigla einhvorn tíma til að forsækia, hvort hann kynne nockru að bæta við það sem komed er, en med því tydenn er nu so vanskilleg og han sialfur ungur, raadlaus og líttkunnaðe, þá slæ eg því fyrst a frest þetta aared og bid min herra audmiuklega að giefa mier god raad um það, nær honum synest raadlegast, að eg late þetta framkvæmt verda; þætte mier nogu gott, þó eitt edur tvo aar lide enn þá, ef eg visse eg lifde so leinge, en med því eg þykest skilia af heilsufare minu, að eg effter lykyndum mune ecke eiga við langann alldur að togast, þá þætte mier þessu best fyrer honum afloked, sem fyrst að skie kynne, því bagara mundi honum verda það að mier daudum; samt er eingin von til, að eg aræde þetta, nema eg eige þess vissa von, að þier af reindre herradoms dygd til min villdud til hans nockud lyta, so hann yrde ei afvega leiddur af vondum selskap, sem audvelldega s. 469 skie kynne, þar hann er bæde ungur og einfalldur, en þó þar med hlydenn og hrecka lytell, að minne vitund. Um þetta fiölyrde eg ecke frammar, enn treyste að minn herra af dygd sinne giefe mier god raad hier uti. I anledning af en bekendtgørelse af amtmanden i lovretten 1728 med advarsel til sysselmændene udbedes A. M.s mening om, hvorledes man skal forholde sig med driv-hval.